

[Knud Jørgensen.]

kontrol er der i virkeligheden givet frit slag for at sikre, at enhver ud fra profithensyn har ret til at forgifte og tilsvine omgivelserne.

På landbrugsministeriets område er der også ført en principielt ny nedskæringspolitik. I stedet for at lægge skat på godsejere og gårdejere, som i utallige tilfælde kun betaler symbolsk eller slet ingen skat — jeg vil ikke nævne navne, men nogle er jo mere kendt for ikke at betale skat end andre — foreslår regeringen, at en hel del mindre landbrug, husmænd, de jordløse landbrugsmedhjælpere osv. skal unddrages støtte for at løse det store hartkorns krav.

Vi har kæmpet for støtten til det mindre landbrug og for familiebrugenes bevarelse, men nu fører regeringen altså en overordentlig aktiv politik, der betyder familiebrugenes likvidation. Det bliver umuligt for de unge landmænd at skaffe sig over 1 mill. kr. til køb af et familiebrug uden statshjælp, og landbrugspriserne stiger som bekendt meget stærkt, hvorfor regeringen burde gå helt den modsatte vej i sin landbrugspolitik. Også landbrugsforskningen afskæres fra de nødvendige midler til tidssvarende forskning, og det betyder igen, at fødevarerne fortsat skal koste urimelig meget, og at vi fortsat vil blive tvunget til at tilegne os giftrester, nitratrester og andre sundhedsfarlige stoffer, som måske bl.a. er årsagen til de mange kræftsygdomme. Hele dette forskningsarbejde er nu i princippet likvideret, før det er kommet til at fungere i praksis. Den er overordentlig uheldig, denne udvikling, og den rammer de unge særlig hårdt, da det er dem, der skal leve længst med miljøforureningernes problemer.

Vi kan faktisk kun finde én fornuftig ting i regeringens forslag, og det er nedskæringen af kasseoverskuddet. Vi finder ikke, det er nødvendigt, at man har et sådant kasseoverskud, og vi synes, det var rimeligt, om man ophævede det og i stedet for sikrede bl.a., som vi har peget på, at man sparede forbrugerne for at betale moms på fødevarer. De to ting ville stort set gå lige op. Men det, der er afgørende for os, er, at man vil tvinge et flertal til at betale, man vil tvinge et flertal til at nedsætte deres forbrug, man vil begrænse på alle måder for at statsfinansiere arbejdsgivere, godsejere eller andre velbær-

gede. Selv Grønlandsområdet forser man sig på. Her vil man spare 40 mill. kr., især på det almindelige bygge- og anlægsprogram. Disse besparelser rammer endnu hårdere deroppe, end de gør i Syddanmark, da de sociale problemer og boligmæssige problemer er meget større end her. Det er faktisk en besparelse af den slags, man kun foretager, når alle andre muligheder er udtømt, og det er langt fra tilfældet.

Sammenfattende må jeg sige, at vor bedømmelse af regeringens politik synes at have fundet en bekræftelse i forslaget til besparelser gennem ændringer til det gennemfattede finanslovsforslag. Der var skåret dybt, der var taget så meget fra befolkningen gennem disse bestandige nedskæringer, at når man skærer nu, betyder det, at man skærer i levende kød. Derfor vil vi både under finanslovdebatten, i den videre diskussion om disse besparelser her i denne sal og ude i befolkningen gøre, hvad der er maksimalt muligt for at hindre, at de rammes af den katastrofe, som finansministeren har tiltænkt dem alene at skulle bære.

Flygaard (DR):

Menneskets opfindsomhed synes ofte at være størst, når det drejer sig om opfindelsen af ødelæggende våben. Sådanne oplevede vi det under den 2. verdenskrig. Disse opfindelser har også efter den 2. verdenskrig spillet en betydelig og mere fredelig rolle, skabt baggrunden for en betydelig økonomisk vækst, en så betydelig vækst, at mennesket begyndte at tale om andre målsætninger i den politiske debat.

Tager vi udgangspunkt i den tekniske udvikling, må det være menneskets opgave at gøre denne udvikling til sin tjener, ikke sin herre. Magter vi ikke denne opgave, kommer vi til at stå over for meget store problemer. Det er en given ting, at den tekniske udvikling i høj grad øver indflydelse på den økonomiske udvikling. I Danmark har vi vel fået fordoblet vor levestandard siden 1945, men ikke fordoblet vores tilfredshed, hvilket klart understreger de ikke-materielle værdiers betydning her i tilværelsen. Det ville være ønskeligt, om de materielle og ikke-materielle ting trak på samme hammel og ikke modarbejdede hinanden.

Det næste led i kæden er den politiske udvikling. Her vil vi arbejde henimod et